

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE EL BAPTISME

Revestits de Crist

Els efectes espirituals d'aquest sagrament, invisibles als ulls però que actuen en el cor de qui s'ha convertit en una nova criatura, queden ben explicats amb el lliurament de la túnica blanca i del ciri encès.

Després del baptisme de regeneració, semblava natural, des dels primers segles, revestir els acabats de batejar amb un vestit nou, blanc, a semblança de l'esplendor de la vida aconseguida en Crist i en l'Esperit Sant. El vestit blanc, anuncia la condició dels transfigurats en la glòria divina.

Fins i tot el lliurament de la flama ritual del ciri pasqual, recorda l'efecte del baptisme: «Rebeu la llum de Crist», diu el sacerdot. Aquestes paraules recorden que nosaltres no som la llum, sinó que la llum és Jesucrist (Jn 1,9;12,46), el qual, ressuscitat d'entre els morts, ha vençut les tenebres del mal. Nosaltres estem cridats a rebre la seva resplendor! Així com la flama del ciri pasqual dona llum a cada una de les candeles, així

la caritat del Senyor ressuscitat inflama els cors dels batejats, omplint-los de llum i de calor. I per això, des dels primers segles el baptisme s'anomenava també *il·luminació* i el batejat s'anomenava *l'il·luminat*.

Aquesta és la vocació cristiana: «caminar sempre com a fills de la llum, perseverant en la fe» (cf. *Ritu de la iniciació cristiana dels adults*, n. 146; *Jn 12,36*). Si es tracta dels infants, és feina dels pares, junt amb els padrins i padrines, preocupar-se per alimentar la flama de la gràcia baptismal en els seus fills, ajudant-los a perseverar en la fe (cf. *Ritu del Baptisme dels Infants*, n. 146).

La celebració del baptisme acaba amb la pregària del pànostre, pròpia de la comunitat dels fills de Déu. De fet, els infants que han nascut de nou amb el baptisme rebran la plenitud del do de l'Esperit en la confirmació i participaran en l'eucaristia, aprenent el què significa adreçar-se a Déu anomenant-lo Pare.

(Dimecres, 16 de maig de 2018)

REFLEXIONS

Decisions importants en la nostra vida

En un moment de desconcert i de prova, Pere, en nom dels apòstols, pren una decisió, opta per la fidelitat a Jesús. Ho llegim avui a l'Evangeli. També segles abans, els israelites, convocats per Josuè, prenen la decisió de ser fidels al Déu de l'Aliança, que els ha alliberat de l'esclavatge d'Egipte. Cadascú de nosaltres hem pres també la decisió de seguir Jesús i de viure segons la seva Paraula.

No és aquesta l'única opció que hem pres. De fet, tota la nostra vida és un seguit de decisions. La majoria no tenen gaire importància: fer un comentari, trucar per telèfon, llegir un llibre, atendre una persona, parlar dels afers socials o polítics... Però en la nostra vida hem pres algunes decisions que han tingut importància, potser molta: tenir relacions amb una persona i casar-s'hi, dedicar-se a una professió, tenir un fill, aconsellar-lo sobre la seva vida, implicar-se en una causa social o política, trencar relacions amb una persona o un grup... Cadascú de nosaltres pot anar resseguint els

moments i les decisions que han tingut transcendència en la nostra vida. A vegades ens adonem de la importància d'aquestes decisions, però sovint les prenem sense massa atenció, quasi espontàniament. De fet, aquestes decisions més significatives, sense adonar-nos-en, ens han anat modelant. Les persones complim trenta, quaranta, cinquanta anys, ens hem anat fent a base d'aquestes decisions, i som d'alguna manera.

Sovint no ens adonem de la transcendència espiritual d'aquestes decisions, i en tenen molta. De fet, són segons l'Esperit de l'Evangeli o contra ell, i així ens anem modelant segons l'amor, la pau, la generositat, o segons l'egoisme i l'interès propi, contra l'Esperit de l'Evangeli. No les solem viure com a moments claus, però a la pràctica, aquestes decisions poden tenir en la vida d'una persona una importància espiritual semblant a la que avui llegim a l'Evangeli: Senyor, a qui aniríem, jo et vull seguir.

Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Te 1,1-5.11b-12 / SI 95 / Mt 23, 13-22]. Santa Mònica (Tagaste, 331-Òstia, 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Dimarts [2Te 2,1-3a.14-17 / SI 95 / Mt 23,23-26]. St. Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; St. Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia; St. Julià, mr. (s. IV); St. Hermes, mr. (s. II).

29. ■ Dimecres [2Te 3,6-10.16-18 / SI 127 / Mc 6,17-29]. Martiri de

sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. ■ Dijous [1C 1,1-9 / SI 144 / Mt 24,42-51]. □ *Lleida i Urgell*: Sant Lluís de França; sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg. fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. ■ Divendres [1C 1,17-25 / SI 32 / Mt 25,1-13]. Sant Ramon Nonat, religiós mercedari, dels primers,

captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, màrtirs, patrons d'Àvila.

SETEMBRE

1. ■ Dissabte [1C 1,26-31 / SI 32 / Mt 25,14-30]. □ *Tortosa*: Mare de Déu de la Cinta. □ *Lleida*: Sant Lleïr, bisbe de Coserans (s. VI). ■ *Sant Feliu de Llobregat*: Beat Josep Samsó (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prevere i màrtir; sant Gil o Gili, peni-

tent a Núria; sant Artur, màrtir; santa Anna, profetessa; santa Teresa-Margarida Reddi, verge carmelitana.

2. ■ Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Dt 4,1-2.6-8 / SI 14 / Jm 1,17-18. 21b-22.27 / Mc 7,1-8.14-15.21-23]. Sant Antolí o Antoní, màrtir; santa Íngrid, verge dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (Revolució francesa, 1789).

Diumenge XXI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Senyor, a qui aniríem? Només Vós teniu paraules de Vida eterna»

A Siquem, Josuè reuní totes les tribus d'Israel: el lloc no és casual perquè a Siquem el Senyor s'aparegué a Abram dient-li: Donaré a la teva descendència aquest país (Gn 12,7). També a Siquem, aixecà Jacob un altar i el dedicà al Déu d'Israel (Gn 33,18s).

El discurs segueix l'esquema deuteronomista (Jos, Jt, 1-2 Sa, 1-2 Re): *Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar.*

Tot i l'habitual confessió de fe (*El Senyor ens va fer sortir de la terra d'Egipte*), de fet Israel no havia deixat del tot els costums idolàtrics. Per això cada generació ha de renovar l'Aliança amb Déu que no accepta del seu Poble que vagi saltant, ara amb un peu, ara amb un altre com denuncia Elies (1Re 18,21).

Ef 5 presenta un veritable codi de deures familiars amb clau de lectura al v. 1: *Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare.* El v. 2 afegeix la novetat cristiana: *Viviu estimant com el Crist ens estimà.*

Sotmeteu-vos els uns als altres: però tots a tots! «*Sotmetre's*» indica la submissió voluntària de Crist al Pare (1Co 15, 28), de l'Església a Crist (Ef 5,24) i dels cristians uns als altres per amor (1Co 16, 16). Pau no defensa cap submissió imposada des de fora. L'amor ha de guiar l'autèntica llibertat: *Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres* (Ga 5,13).

El marit és «cap» de la muller només de la manera que *Crist és «cap i salvador» de l'Església:* no aprofitant-se del cos sinó donant-li vida amb amor.

Culmina el Discurs del Pa de Vida amb la reacció: *Aquest llenguatge és molt difícil!* Sabent que *els seus seguidors murmuraven*, avisa Jesús: *L'Esperit és qui dona la vida.* Perquè *ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit* (Jn 3,5). També havia insistit: *Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare* (Jn 6,44).

Acollir el missatge cristològic i eucarístic és un do que —a més de la generositat del donant— reclama l'acolliment del receptor i l'ús correcte del «do».

La interpel·lació de Jesús als Dotze (*Vosaltres també em voleu deixar?*) provoca la confessió personal de Pere on ressona la proclamació eclesial: *Senyor, a qui aniríem? Només Vós teniu paraules de Vida eterna.*

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esclusiva: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dona la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

▶ Lectura del libro de Josuè (Jos 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió a las tribus de Israel en Siquem y llamó a los ancianos de Israel, a los jefes, a los jueces y a los magistrados. Y se presentaron ante Dios. Josué dijo a todo el pueblo: «Si os resulta duro servir al Señor, elegid hoy a quién queréis servir: si a los dioses a los que sirvieron vuestros antepasados al otro lado del Río, o a los dioses de los amorreos, en cuyo país habitáis; que yo y mi casa serviremos al Señor.»

El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para servir a otros dioses! Porque el Señor nuestro Dios es quien nos sacó, a nosotros y a nuestros padres, de Egipto, de la casa de la esclavitud; quien hizo ante nuestros ojos aquellos prodigios y nos guardó en todo nuestro peregrinar y entre todos los pueblos por los que atravesamos. También nosotros serviremos al Señor: ¡porque él es nuestro Dios!»

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos:

Sed sumisos unos a otros en el temor de Cristo: las mujeres, a sus maridos, como al Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo.

Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia: Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para presentársela gloriosa, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e inmaculada. Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpo suyo que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo. Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo.

«Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne.»

Es este un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos de los discípulos de Jesús dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?».

Sabiendo Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os escandaliza?, ¿y si vierais al Hijo del hombre subir adonde estaba antes? El Espíritu es quien da vida; la carne no sirve para nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y, con todo, hay algunos de entre vosotros que no creen». Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí si el Padre no se lo concede». Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?». Simón Pedro le contestó: «Señor, a ¿quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo de Dios.»